

Sygnatura akt II AKa 201/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot (spr)

Sędziowie: SSA Tadeusz Kielbowicz

SSA Cezariusz Baćkowski

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2016 r.

sprawy **G. M.**

oskarżonego z art. 179 kk i art. 173 § 4 kk i art. 220 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 22 marca 2016 r. sygn. akt III K 163/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. M., w ten sposób, że:

1) ustala , iż oskarżony umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w sposób opisany w punkcie I części rozstrzygającej, spowodował nieumyślnie wypadek drogowy, następstwem którego była śmierć A. W. i z tą modyfikacją przypisany oskarżonemu czyn kwalifikuje jako przestępstwo z art. 179 kk, art.220

§ 1 kk i art.177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat;

2) na podstawie art. 71 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku wymierza oskarżonemu 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych;

3) za podstawę orzeczenia zawartego w punkcie III przyjmuje przepis art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku, ustalając, że zasądzona tam kwota 20 000 złotych stanowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego G. M. na rzecz oskarżycieli posiłkowych G. W. i R. W. 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych na pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego G. M. na rzecz Skarbu Państwa 3320 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia złotych) tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze i opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

G. M. został oskarżony o to, że:

w okresie od 30 sierpnia 2013 roku do 04 września 2013 roku w K. woj. (...) jako współwłaściciel firmy (...) sp. zoo w K. będąc odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy oraz jako właściciel zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego marki R. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą (...) o nr rej. (...) będąc odpowiedzialnym za kontrolę stanu technicznego tego pojazdu stosownie do eksploatacji poprzez kontrolę układów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo w tym układu hamulcowego nie dopełnił tych czynności w wyniku czego doprowadził do stanu w którym naczepa marki S. posiadała niesprawny układ podnoszenia naczepy, niesprawny hamulec ręczny, brak zamontowanych szczęk hamulcowych na osi II po stronie prawej, brak zamontowanego wałka rozpierającego na osi II koła prawego, brak szczęk hamulcowych na osi II koła lewego, niesprawne opony na osi I koła lewego i na osi III koła lewego i prawego i dopuścił pojazd w takim stanie do ruchu na trasie z K. do P. w tym do przewozu na naczepie załadunku o masie 23 760 kg w stanie zagrażającym bezpieczeństwu powszechnemu narażając kierującego tym zespołem pojazdów kierowcę – pracownika G. sp. zoo w O. K. A. W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia przy czym w/w kierowca poruszając się zespołem pojazdów w dniu 04 września 2013 roku na odcinku trasy z P. do K. z załadunkiem na naczepie o masie 23 760 kg podczas zjazdu z góry o nachyleniu 8% drogą (...) na terenie K. ulicą (...) w kierunku ronda (...) w wyniku opisanych niesprawności technicznych naczepy marki S. związanych z funkcjonowaniem układu hamulcowego i zdolności prawidłowego hamowania stracił panowanie nad zespołem pojazdów i jechał środkiem jezdni po czym wjechał zespołem pojazdów na rondo (...) i przejechał przez jego środek i uderzył w lampę oświetleniową i barierę energochłonną a następnie uderzył w drzewo rosnące przy posesji położonej przy ul. (...) w wyniku czego kierowca A. W. doznał obrażeń ciała w postaci otarć naskórka i podbiegnięć krwawych na twarzy, podspojówkowego wylewu krwawego w zakresie gałki ocznej lewej, stłuczenia klatki piersiowej i płuc ze złamaniem żeber po stronie lewej, podsurowicówkowego wylewu krwawego na opłucnej i osierdziu i otarć naskórka na kończynach przy czym uraz, a następnie ucisk klatki piersiowej i jamy brzusznej powodujący jej unieruchomienie uniemożliwiające oddychanie skutkowało jego zgonem, sprowadzając w ten sposób katastrofę w ruchu lądowym zagrażającą życiu i zdrowiu wielu osób znajdujących się w tym czasie i miejscu, w sytuacji wzmożonego ruchu drogowego w pobliżu zdarzenia na ul. (...) w K., w bliskości ronda (...) oraz posesji nr (...) przy ul. (...) tj. m.in. W. W., P. S., A. K. i pasażerów autobusu (...) K. relacji S. – K., D. M., M. M., T. F., R. F., W. F., M. K., J. G., W. B. (1), W. B. (2), J. B., H. K. i W. K..

to jest czyn z art. 179 k.k. i art. 173 § 4 k.k. i art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 22 marca 2016 r. (sygn.. akt III K 163/15) wydał następujące rozstrzygnięcie:

I. oskarżonego G. M. uznał za winnego tego, że w okresie od 30 sierpnia 2013 roku do 4 września 2013 roku w K. woj. (...), jako współwłaściciel firmy (...) sp. z o.o. w K., będąc odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy oraz wbrew ciążącemu na nim szczególnemu obowiązkowi, dopuścił do ruchu zespół pojazdów, których był właścicielem, w postaci ciągnika siodłowego marki R. (...) o nr rej. (...) wraz z naczepą (...) o nr rej. (...) w stanie technicznym bezpośrednio zagrażającym bezpieczeństwu w ruchu lądowym z niesprawnym układem hamulcowym w postaci całkowitego braku układu hamulcowego na osi II naczepy, granicznie zużytych okładzin hamulcowych na bębnach i szczękach hamulcowych tylnej osi ciągnika siodłowego oraz osi I i III naczepy, niesprawnym układem podnoszenia naczepy, niesprawnym technicznie zawieszeniem naczepy oraz granicznie zużytym ogumieniem koła

prawego i lewego na osi III naczepy i koła lewego na osi I naczepy, narażając tym pracownika spółki (...) na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w następstwie czego w dniu 4 września 2013 roku A. W. kierując tym zestawem pojazdów z ładunkiem o masie 23 760 kg, podczas zjazdu drogą nr (...) na terenie K. o nachyleniu 8%, w następstwie niesprawnie działającego układu hamulcowego, utracił panowanie nad prowadzonym zespołem pojazdów, przejechał na wprost przez rondo (...) uderzając w lampę oświetleniową, barierę energochłonną, a następnie drzewo, w następstwie czego na skutek doznanych obrażeń ciała poniósł śmierć, tj. przestępstwa z art. 179 k.k. i art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 01 lipca 2015 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata,

III. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego G. M. nawiązkę w kwocie 20 000 (dwadzieścia tysięcy) złotych na rzecz G. i R. W.,

IV. na podstawie art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. M. zakaz prowadzenia działalności gospodarczej związanej z transportem w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,

V. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy w postaci telefonu N. (...) opisany w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 473 pozycja 2 akt sprawy zwrócił G. i R. W., pozostałe dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 473 pozycja 1 oraz 3-20 akt sprawy zwrócił oskarżonemu G. M.,

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego G. M. na rzecz oskarżycieli posiłkowych G. i R. W. kwotę 1 402,20 złotych (jeden tysiąc czterysta dwa złote 20/100) tytułem kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika,

VII. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego G. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 10 933,55 złotych (dziesięć tysięcy dziewięćset trzydzieści trzy złote 55/100) zaś na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił go z opłaty sądowej.

Apelację od tego wyroku wnieśli oskarżyciele posiłkowi oraz prokurator.

Działając w imieniu oskarżycieli posiłkowych G. W. i R. W. pełnomocnik wniósł apelację, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego art. 173 k.k. – którego nieprzyjęcie skutkowało wyeliminowaniem z kwalifikacji prawnej przedmiotowej katastrofy w ruchu lądowym artykułu 173 § 4 k.k. – poprzez dokonanie błędnej subsumcji i niezastosowanie przepisu artykułu 173 § 2 k.k. do ustalonego stanu faktycznego w tej sprawie i przyjęcie, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamion spowodzenia katastrofy w ruchu lądowym, mimo że oskarżony przewidywał możliwość popełnienia przez siebie katastrofy w ruchu lądowym i godził się na jej popełnienie, za którym to stanowiskiem przemawia przede wszystkim dopuszczenie do ruchu pojazdu ciągnika siodłowego marki R. (...) nr rej. (...) w stanie technicznym bezpośrednio zagrażającym bezpieczeństwu w ruchu lądowym z niesprawnym układem hamulcowym w postaci całkowitego braku układu hamulcowego na II osi naczepy, granicznie zużytych okładzin hamulcowych tylnej osi ciągnika siodłowego oraz osi I i III naczepy, niesprawnym układem podnoszenia naczepy, niesprawnym technicznie zawieszeniem naczepy oraz granicznie zużytym ogumieniem koła prawego i lewego na osi III naczepy i koła lewego na osi I naczepy, prowadząc firmę transportową mając świadomość poruszania się przedmiotowego pojazdu po drogach publicznych, zaniechując zachowania jakichkolwiek zasad bezpieczeństwa i higieny pracy,

2. mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania a mianowicie rażąco niewspółmierność kary wynikającą z orzeczenia wobec oskarżonego za przypisany mu czyn z art. 179 k.k. i art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 220 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, nawiązki oraz na podstawie

art. 41 § 2 k.k. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z transportem w ruchu lądowym na okres 3 lat, podczas gdy prawidłowa ocena stopnia zawinienia oskarżonego i znaczna szkodliwość społeczna przypisanego mu czynu, wynikająca nie tylko z charakteru naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ale przede wszystkim z rodzaju spowodowanych skutków, względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego przemawiają za orzeczeniem surowszej kary pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jego kwalifikacji prawnej czynu przez uzupełnienie o czyn z art. 173 § 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.
2. znaczne zaostrzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do wysokości adekwatnej do stopnia rzeczywistego zawinienia oskarżonego i stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu,
3. zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie
4. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu czynu,
5. zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów postępowania według norm przepisanych.

Prokurator Rejonowy w Kłodzku zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego G. M., zarzucając orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść a wynikający z niesłusznego uznania przez Sąd I instancji, że zachowanie oskarżonego G. M. nie wyczerpało ustawowych znamion przestępstwa z art. 173 § 4 k.k. z uwagi na fakt, że zdarzenie będące przedmiotem postępowania nie stworzyło realnego zagrożenia dla życia i zdrowia wielu osób lub mienia w wielkich rozmiarach oraz z uwagi na okoliczność, że oskarżony nie miał wpływu na wybór trasy przez kierowcę zestawu ciężarowego podczas, gdy prawidłowa ocena okoliczności zdarzenia i zgromadzonego materiału dowodowego, uwzględniająca przede wszystkim związek zachowania oskarżonego z przebiegiem niekontrolowanego zjazdu zestawu kierowanego przez A. W. ze wzniesienia w godzinach wzmożonego ruchu kołowego z przejazdem przez środek ronda w sytuacji, gdy w pobliżu znajdowały się samochody osobowe i autobus z pasażerami w następstwie czego doszło do uderzenia zestawu ciężarowego w drzewo na terenie posesji zamieszkałej przez wiele osób, co skutkowało śmiercią kierującego A. W. oraz uwzględniająca fakt, iż trasa przejazdu zestawu ciężarowego była jedyną optymalną trasą jaką mógł w realiach sprawy poruszać się pokrzywdzony, wskazuje iż A. M. winien ponieść odpowiedzialność również w kontekście wypełnienia znamion z art. 173 § 4 k.k.;

- obrazę prawa materialnego a mianowicie art. 46 § 2 kodeksu karnego w brzmieniu ustawy obowiązującej w dacie popełnienia czynu poprzez błędne zastosowanie i orzeczenie przez Sąd I Instancji na podstawie tego przepisu nawiązki w kwocie 20.000 zł. na rzecz G. i R. W. w sytuacji, gdy zgodnie z normą art. 46 § 2 kk nawiązka może być orzeczona wyłącznie na rzecz pokrzywdzonego sensu stricto to jest na rzecz osoby, o której mowa w art. 49 k.p.k. a nie na rzecz tzw. stron zastępczych czyli osób jedynie wykonujących prawa pokrzywdzonego z powodu jego śmierci podczas gdy w zaistniałej sytuacji zasadne było orzeczenie na rzecz osób uprawnionych środków karnych w formie zadośćuczynienia na podstawie art. 46 § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Złożone apelacje są tylko w niewielkiej części zasadne, tj. w zakresie, jakim negują prawidłowość przyjętej w zaskarżonym wyroku kwalifikacji prawnej.

Żadna jednak z apelacji nie daje przekonujących podstaw do stwierdzenia, że oskarżony zrealizował znamiona przestępstwa określonego w art. 173 § 4 k.k., a nawet art. 174 § 1 lub 2 k.k.

Dość powiedzieć, że normy sankcjonowane wynikające z wyżej wymienionych przepisów określają zakaz podejmowania zachowań skutkujących spowodowaniem katastrofy w ruchu lądowym (...) zagrażającej życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach (art. 173 k.k.) lub bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w ruchu lądowym (jak stanowi art. 174 k.k.), co jednoznacznie przesądza o tym, że wskazane przepisy kodeksu karnego określają typ przestępstwa skutkowego, charakteryzującego się konkretnym narażeniem dobra prawnego na niebezpieczeństwo, nie zaś abstrakcyjnym narażeniem tego dobra na niebezpieczeństwo. Okoliczność ta ma o tyle zasadnicze znaczenie, że nie sposób przypisać danemu sprawcy popełnienie któregośkolwiek z tych przestępstw, o ile nie zostanie dowiedzione, że spowodowane przez niego niebezpieczeństwo miało charakter konkretny. Nie jest wystarczającym wykazanie, że owo niebezpieczeństwo było wyłącznie potencjalne, tak więc w toku postępowania należy jednoznacznie ustalić, że w sytuacji będącej skutkiem czynu oskarżonego spowodowane zagrożenie wystąpiło już w takiej skali, iż mogło się ziścić bez dalszych, bezprawnych jego zachowań, a nieuchronnym następstwem rozwoju sytuacji, bez konieczności pojawienia się jakichkolwiek czynników dynamizujących, było niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób.

Wywody uzasadnienia obydwu środków odwoławczych w istocie swej wskazują li tylko na stworzenie przez oskarżonego co najwyżej „potencjalnego zagrożenia” dla innych, bliżej nieokreślonych osób. W realiach sprawy należy zwrócić uwagę na to, że wpływ na rozwój owego potencjalnego niebezpieczeństwa miał tylko i wyłącznie pokrzywdzony A. W., który prowadził niesprawny samochód, co więcej miał tego świadomość. To od jego decyzji oraz wykonywanych manewrów zależało wyłącznie, czy owo potencjalne niebezpieczeństwo wywołane przez oskarżonego, który dopuścił do ruchu niesprawny technicznie pojazd, przerodzi się w konkretne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób.

Nie może być jednak wątpliwości (i tutaj ma częściowo rację skarżący prokurator), że oskarżony G. M. naruszając umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w sposób opisany w pkt. I części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, spowodował nieumyślnie wypadek drogowy, w następstwie którego śmierć poniósł A. W., czym wyczerpał znamiona art. 177 § 2 k.k.

Ustalone zachowanie oskarżonego można powiązać z przypisanym mu skutkiem, stanowiącym znamię art. 177 § 2 k.k., zarówno na płaszczyźnie ontologicznej, jak i normatywnej. W zakresie tej pierwszej, oczywistym jest, że opisane w wyroku zachowanie oskarżonego przyczyniło się w istotnej mierze do spowodowania wypadku z udziałem A. W.. Wyczerpująco na ten temat wypowiedzieli się biegli sądowi (k.170 i następne). Nie może też budzić wątpliwości, że naruszenie przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wyrażające się w dopuszczeniu do ruchu niesprawnego technicznie pojazdu i polecenie pokrzywdzonemu kierowania tym pojazdem przy wykorzystaniu podległości wynikającej z istniejącego stosunku pracy, spowodowało niebezpieczeństwo, które urzeczywistniło się w skutku określonym w art. 177 §2 k.k.

Oskarżony naruszył te reguły ostrożności, które mają zapobiec realizacji owego skutku.

W orzecznictwie od dawna ugruntowany jest pogląd, że sprawcą wypadku może być nie tylko kierujący, ale też osoba, która w jakikolwiek sposób zmanifestowała wolę, aby kierujący prowadził pojazd naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu i w efekcie powodując skutek opisany w art. 177 §2 k.k. Odpowiedzialność takiej osoby opiera się na konstrukcji tzw. sprawstwa rozszerzonego.

W podsumowaniu powyższych wywodów należy stwierdzić, że skutek w postaci wypadku drogowego i śmierci pokrzywdzonego był następstwem niebezpieczeństwa wytworzonego przez samego oskarżonego, jak i niebezpieczeństwa spowodowanego przez pokrzywdzonego. Oskarżonemu można przypisać spowodowanie tego

skutku, ponieważ w tymże skutku zmaterializowało się niebezpieczeństwo, któremu zapobiec mógłby naruszony przez oskarżonego obowiązek ostrożności. Gdyby oskarżony zachował się zgodnie z zasadami bezpieczeństwa w ruchu lądowym do wypadku by nie doszło.

Z tych też powodów wykluczone jest przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 155 k.k., są natomiast podstawy, aby jego czyn zakwalifikować z art. 177 §2 k.k. Oskarżony bowiem - naruszając umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym – nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, a następstwem tego wypadku była śmierć pokrzywdzonego.

Rację ma skarżący prokurator zarzucając obrazę zastosowanego przez Sąd orzekający art. 46 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Przepis ów nie dawał bowiem podstawy do orzeczenia nawiązki na rzecz innej osoby, niż tzw. pokrzywdzony sensu stricto, tj. taki o którym mowa w art. 49 k.p.k. Innymi słowy, nie pozwalał na jej orzeczenie na rzecz stron zastępczych, czyli osób wykonujących prawa pokrzywdzonego po jego śmierci. Zgodzić się należało z autorem apelacji, że zasadnym było w tym stanie faktycznym orzeczenie na rzecz rodziców pokrzywdzonego zadośćuczynienia na podstawie art. 46 §1 k.k. w niekwestionowanej wysokości 20,000 zł.

Przyjmując za podstawę wymiaru kary przepis art. 177§ 2 k.k. nie naruszył Sąd Apelacyjny zakazu ne peius określonego w art. 454 §2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r., ponieważ nie orzekł surowszej kary pozbawienia wolności. Kara jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat, w realiach sprawy, biorąc pod uwagę stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu wymagała jednak zaostrożenia poprzez dodatkową represję w postaci grzywny, którą orzekł Sąd Apelacyjny na podstawie art. 71 §1 k.k. Tak zmodyfikowana sankcja należycie spełni cele kary, o jakich mowa w art. 53 k.k. Uwzględnił Sąd odwoławczy przy tym, że z jednej strony oskarżony umyślnie, w sposób rażący, lekceważący naruszył podstawowe reguły bezpieczeństwa w ruchu lądowym, dopuszczając do ruchu niesprawny pojazd zagrażający bezpieczeństwu jego kierowcy i innym uczestnikom tego ruchu, z drugiej zaś strony fakt, że do wypadku przyczynił się w istotny sposób sam pokrzywdzony, decydując się na kierowanie owym pojazdem ze świadomością jego niesprawności i wynikającego stąd niebezpieczeństwa.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak na wstępie.

Podstawą rozstrzygnięcia o obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych była treść art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. Orzekając w oparciu o treść 636 § 1 kpk w zw. z art.1 i 2 ust.1 pkt. 4 i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłaty.

SSA Cezariusz Baćkowski SSA Andrzej Kot SSA Tadeusz Kielbowicz